

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 74.313 van 17 juni 1998
in de zaak A. 40.977/X-7388.**

- In zake :
1. Gerald MOREL de WESTGAVER,
wonende te 9050 GENT,
Gentbruggekouter 28,
 2. Chantal CARDON de LICHTBUER (overleden),
Rechtsgeding hervat door :
 1. Jacques MOREL de WESTGAVER,
wonende te 9050 GENT,
Gentbruggestraat 9,
 2. Colette MOREL de WESTGAVER,
wonende te 9810 NAZARETH,
Deinzestraat 40,
 3. Benoit MOREL de WESTGAVER,
wonende te 9052 GENT,
Mijlgrachtstraat 4,
 4. Emmanuel MOREL de WESTGAVER,
wonende te 9052 GENT,
Maaltemeers 49

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse Executieve, thans de Vlaamse
regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat P. LACHAERT,
kantoor houdende te 9820 MERELBEKE,
Hundelgemsesteenweg 166, bus 5-6.

D E R A A D V A N S T A T E, X e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Gerald MOREL de WESTGAVER en Chantal CARDON de LICHTBUER op 14 juli 1989 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van 7 april 1989 van de Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening en Huisvesting houdende, eensdeels, inwilliging van het beroep dat de gemachtigde ambtenaar heeft ingesteld tegen de beslissing van 14 april 1988 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen waarbij hun de regularisatiebouwvergunning wordt verleend voor het optrekken van een tuinhuisje en een afdak te Gent,

Gentbruggekouder nr. 28, anderdeels, vernietiging van laatstgenoemde beslissing;

Gezien de toelichtende memorie;

Gezien de memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Adjunct-auditeur P. BARRA;

Gelet op de beschikking van 26 mei 1997 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van verzoekers;

Gelet op de beschikking van 7 mei 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 10 juni 1998;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M. VRINTS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat M. DE CLIPPELE die, loco Advocaten I. CLAEYS BOUUAERT en V. CLAEYS BOUUAERT verschijnt voor verzoekers, en van Advocaat P. LACHAERT, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord Adjunct-auditeur P. BARRA, daartoe gemachtigd bij beslissing van de Auditeur-generaal van 11 december 1997 in zijn andersluidend advies;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat uit een uittreksel uit het register van de overlijdensakten van de stad Gent blijkt dat tweede verzoekster Chantal CARDON de LICHTBUER op 10 oktober 1995 is overleden; dat haar rechthebbenden met een verzoekschrift van 26 februari 1997 het geding rechtsgeldig hebben hervat;

Overwegende dat de memorie van antwoord van de verwerende partij te laat werd ingediend; dat zij onontvankelijk is en daarom uit de debatten wordt geweerd;

Overwegende dat het eerste middel luidt als volgt :

"Eerste middel : machtsoverschrijding of machtsafwending, met schending van de wet van 29 maart 1962, houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, inzonderheid de artikelen 45, 46 en 55, gewijzigd bij de wet van 22 december 1970,

Doordat het bestreden besluit, bij vernietiging van de beslissing van 14 april 1988 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen, aan verzoekers het recht ontzegt om op zijn eigendom een tuinhuisje en een afdak voor zijn brandhout te behouden, om redenen (... die) uitschijnen dat het bestreden besluit aan verzoekers een sanctie wil opleggen omdat ze niet tegen de wachtgevel van de gebuur hebben gebouwd,

en terwijl het aanwenden van een wettelijke macht tot andere doeleinden dan degene waarvoor deze macht aan een openbare overheid wordt toegekend, machtsoverschrijding of machtsafwending uitmaakt.

Tot toelichting hiervan mag verwezen worden naar de redenen waarmee de gemachtigde ambtenaar zijn beroep heeft gemotiveerd : perceel 'bestemd voor de oprichting van een woning in halfopen bouwwijze, aansluitend met de bestaande woning links'.

Deze betekenis en bedoeling van het bestreden besluit worden bevestigd door de motivering ervan, waarin wordt aangehaald dat 'tegen de bestaande wachtgevel ... nog een woning ... kan aangebouwd worden; dat niets de realisatie van deze stedenbouwkundig verantwoorde bestemming belet; dat integendeel het inplanten van dergelijke constructies ... de goede aanleg ... in het gedrang brengt ...";

Overwegende dat het bestreden besluit de regularisatievergunning weigert om de volgende redenen :

"Overwegende dat de aanvrager eigenaar is van twee naast elkaar gelegen percelen langsheen de Gentbruggekouter; dat zich op het rechtse perceel de vrijstaande woning van betrokkene bevindt; dat op het linkse perceel, op ongeveer 1,90 m van de wachtgevel van de linksaanpalende woning, zonder voorafgaande vergunning een tuinhuisje, 3,00 m bij 3,00 m, en een afdak, 5,00 m bij 4,00 m, zijn opgericht; dat de grond gelegen is in het woongebied van het bij koninklijk besluit van 14 september 1977 vastgesteld gewestplan Gentse en Kanaalzone; dat, luidens artikel 5 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen, dergelijke gebieden bestemd zijn voor onder meer wonen;

Overwegende dat, zelfs wanneer het projekt in se in overeenstemming is met de geldende bestemming, het de taak van de daartoe bevoegde overheid blijft te waken over een degelijke ruimtelijke ordening van het gebied; dat de wederrechtelijk opgerichte konstrukties zijn ingeplant in een zone die normalerwijze bestemd is voor hoofdgebouwen; dat trouwens de omvang van het perceel van dien aard is dat tegen de bestaande wachtgevel op de perceelsgrens nog een woning in halfopen bebouwingswijze kan aangebouwd worden; dat niets trouwens de realisatie van deze stedenbouwkundig verantwoorde bestemming belet; dat, integendeel het inplanten van dergelijke konstrukties in deze zone de goede aanleg van de plaats in het gedrang brengt, zodat de regularisatie ervan niet kan overwogen worden; dat de beslissing van de bestendige deputatie het algemeen belang schaadt en in strijd is met een degelijk beleid inzake ruimtelijke ordening en stedenbouw; dat bijgevolg het beroep van de gemachtigde ambtenaar dient ingewilligd te worden";

Overwegende dat de schending van de artikelen 45, 46 en 55 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw in het middel niet wordt aangetoond; dat het inzoverre niet ontvankelijk is;

Overwegende dat de aangevochten beslissing de vergunning weigert omdat het perceel waarop het tuinhuisje en het afdak zijn opgericht, is gelegen in woongebied, deze constructies staan op een strook voor

hoofdgebouwen, het perceel dergelijke omvang heeft dat tegen de bestaande wachtgevel nog een woning in halfopen bebouwing kan worden aangebouwd, de constructies in die zone de goede aanleg van de plaats in het gedrang brengen, door anders te beslissen de bestendige deputatie het algemeen belang schaadt en haar beslissing in strijd is met een degelijk beleid inzake ruimtelijke ordening en stedenbouw; dat elk van deze motieven betrekking heeft op een behoorlijke aanleg van de plaats; dat zij correct en wettig zijn en niet kennelijk onredelijk; dat het middel inzoverre het machtsoverschrijding en machtsafwending inroept en het bestreden besluit verwijt de aanvrager een sanctie op te leggen, niet gegrond is;

Overwegende dat het tweede middel luidt als volgt :

"Tweede middel : overtreding van hetzij substantiële hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, en overschrijding van macht, met schending van dezelfde wetsbepalingen als in het eerste middel, inzonderheid artikel 55, § 3, van de genoemde wet van 29 maart 1962, en van artikel 97 van de Grondwet,

Doordat het bestreden besluit de aangevraagde vergunning om de boven aangehaalde redenen weigert,

Terwijl de vaststelling dat het bestaan van een tuinhuisje en een afdak voor het bergen van brandhout 'de goede aanleg van de plaats in het gedrang brengt', volstrekt niet kan afgeleid worden van de overwegingen dat tegen de wachtgevel van de gebuur 'kan aangebouwd worden' en dat 'niets de realisatie van deze stedenbouwkundig verantwoorde bestemming belet',

Zodat deze vaststelling niet als een passende motivering van het besluit kan aangenomen worden (schending van opgelegde vormen), en zodat tevens blijkt dat de administratie terzake misbruik heeft gemaakt van haar discretionaire macht.

Toelichting. Krachtens artikel 55, § 3, van de wet van 29.3.1962, gewijzigd bij de wet van 22.12.1970, moeten de beslissingen gemotiveerd zijn. Het louter neerschrijven van een affirmatie die niet tot de conclusie van de beslissing kan leiden is geen motivering";

dat verzoekers in de memorie van wederantwoord nog doen gelden "dat het bestreden ministerieel besluit niet gemotiveerd is zoals het voor een jurisdictionele beslissing zou behoren (,dat) het bestreden besluit wel een jurisdictioneel karakter draagt (daar) het (...) een beroep tegen een lagere jurisdictionele instantie (beslecht)";

Overwegende dat het door artikel 55 van de wet van 29 maart 1962 georganiseerd beroep geen jurisdictioneel beroep is, maar een administratief beroep; dat de beslissingen van de bestendige deputatie en van de minister, die terzake optreden als organen van actief bestuur, niet moeten voldoen aan artikel 97 van de Grondwet; dat naar luid van artikel 55, § 3, van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw deze beslissingen "met redenen (worden) omkleed"; dat aan de door deze wetsbepaling voorgeschreven motiveringsplicht is voldaan wanneer de uitspraak over het bouwberoep duidelijk de met de plaatselijke aanleg of ruimtelijke ordening verband houdende redenen opgeeft waarop de overheid haar beslissing steunt, derwijze dat het de aanvrager mogelijk is met kennis van zaken tegen de beslissing op te komen, en dat de Raad van State de hem opgedragen wettigheidscontrole kan uitoefenen, dat hij m.a.w. kan nagaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot het bestreden besluit is kunnen komen;

Overwegende dat het aangevochten besluit tot de conclusie komt dat de goede aanleg van de plaats in het gedrang is op grond van de overweging dat de constructies zijn ingeplant in een zone bestemd voor hoofdgebouwen en dat trouwens tegen de bestaande wachtgevel kan aangebouwd worden; dat de verwijzing naar

het bestaan van de wachtgevel -een wachtgevel is bij bepaling voorlopig- op zich een rechtens aanvaardbaar motief is aangezien het vergunnen van de aanvraag het bestaan van de wachtgevel zou bestendigen; dat de redengeving van het bestreden besluit de weigering van de vergunning verantwoordt; dat het middel niet gegrond is;

Overwegende dat het derde middel luidt als volgt :

"Derde middel, bestaande eveneens uit de miskenning van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen,

doordat het bestreden besluit de verzochte maatregel om de boven aangehaalde redenen ontzegt,

1) terwijl geen enkele overweging van de motivering ervan een antwoord brengt aan de door verzoekers aangehaalde omstandigheid dat 'tuinhuisje en afdak geen bouwwerken doch constructies van uiterst tijdelijke aard (zijn) en bestemd om te verdwijnen bij het later bouwen van een woning tegen de wachtgevel van de gebuur'.

Dit verzuim om een verweermiddel van de verzoekers te beantwoorden heeft de nietigheid van het bestreden besluit tot gevolg, zowel op grond van het reeds aangehaald artikel 55, § 3, wet 29.3.1962, als op grond van artikel 97 van de Grondwet.

2) terwijl het bestreden besluit, dat eerst vaststelt dat 'het project in se in overeenstemming is met de geldende bestemming', en daarna toch oordeelt dat het 'de goede aanleg van de plaats in het gedrang brengt', een inwendige tegenstrijdigheid inhoudt, die gelijk staat met het ontbreken van motivering (schending van dezelfde bepalingen als in 1°).

3) terwijl bouwvergunningen moeten toegestaan of geweigerd worden naargelang het project al dan niet met vooraf bepaalde voorschriften inzake bestemming overeenstemt; de toekenning ervan mag, buiten deze voorwaarde, niet afhankelijk gemaakt worden van de willekeur van de optredende overheid.

In zover is het bestreden besluit eveneens nietig wegens machtsoverschrijding (schending van dezelfde bepalingen als in het eerste middel).

Tot staving van onderhavig rechtsmiddel in zijn geheel wordt nog ingeroepen dat de door de wet van 29.3.1962 (met latere wijzigingen) ingerichte procedure niet voldoet aan de voorschriften van artikel 6, § 1, van het Europees Verdrag van 4.11.1950, wet

13.5.1955, tot bescherming van de rechten van de Mens.

In het onderhavig geval wordt het hoger beroep tegen het besluit van de Bestendige Deputatie ingesteld door de 'Gemachtigde Ambtenaar' van de administratie voor Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu. Dit hoger beroep geeft geen aanleiding tot een tegensprekelijk debat. Welke onderzoeksmaatregelen door de centrale administratie getroffen worden, is niet gekend. Er wordt aan de verzoekers (tegenstrevers van deze 'Gemachtigde Ambtenaar' in de behandeling van dit hoger beroep) geen mededeling gegeven van de argumenten die door deze ambtenaar ontwikkeld worden, noch van de contacten die hij met de centrale administratie onderhoudt. Alleen kan men vaststellen dat op een bepaalde dag een beslissing getroffen wordt, die uitgaat van deze administratie waarvan dezelfde ambtenaar toch deel uitmaakt. Dit voldoet niet aan het vereiste van onpartijdigheid en van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, die door elke overheid zouden moeten in acht genomen worden";

dat verzoekers in de memorie van wederantwoord daaraan toevoegen dat "in casu de uitslag van de onderhavige procedure 'beslissend is voor rechten en verplichtingen van privaatrechtelijke aard' van de verzoekers (daar) dit geschil (...) voor hen concrete patrimoniale gevolgen (heeft), die trouwens buiten verhouding staan met de door dhr. DEMEYER aangeklaagde krenking van zijn rechten (,dat) wat betreft het zobeweerd tegensprekelijk debat dat het bestreden ministerieel besluit zou voorafgaan, uit de memorie van antwoord van de administratie kan afgeleid worden dat er inderdaad niets anders bestaat dan zes regeltjes, waarmee de Gemachtigde Ambtenaar zijn hoger beroep heeft geformuleerd (en) de verzoekers (...) geen gelegenheid (werd) geboden om hun standpunt te verdedigen, (en) zij (...) niet eens (weten) wat voor onderzoeksmaatregelen plaats hebben gevonden tussen deze verklaring van hoger beroep en het bestreden besluit";

Overwegende nogmaals dat artikel 97 van de Grondwet niet van toepassing is; dat voorts verzoekers niet hebben gevraagd om te worden gehoord door de

minister; dat zij evenmin argumenten hebben doen gelden tegen de motieven van de gemachtigde ambtenaar of ter ondersteuning van de inwilligingsbeslissing van de bestendige deputatie;

Overwegende dat verzoekers ten onrechte beweren dat het bestreden besluit een inwendige tegenstrijdigheid bevat waar het eerst vaststelt dat "het project in se in overeenstemming is met de geldende bestemming", en daarna toch oordeelt dat het "de goede aanleg van de plaats in het gedrang brengt"; dat immers het bestreden besluit oordeelt dat "zelfs wanneer het project in se in overeenstemming is met de geldende bestemming, het de taak van de daartoe bevoegde overheid blijft te waken over een degelijke ruimtelijke ordening van het gebied(,) dat de wederrechtelijk opgerichte konstrukties zijn ingeplant in een zone die normalerwijze bestemd is voor hoofdgebouwen (enz.)"; dat het bestreden besluit een coherente en correcte redengeving zonder tegenstrijdigheid bevat;

Overwegende dat luidens artikel 45 van de wet van 29 maart 1962 zolang er voor het gebied geen bijzonder plan van aanleg of een behoorlijk vergunde verkaveling bestaat, geval per geval wordt onderzocht of de bouwaanvraag strookt met de goede aanleg van de plaats; dat inzoverre verzoekers deze regeling verwijten willekeurig te zijn, het middel kritiek levert op de wet;

Overwegende dat artikel 6.1 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en van de fundamentele vrijheden, niet toepasselijk is op een administratieve procedure die leidt tot een overheidsbeslissing welke zoals terzake voor de rechter kan worden aangevochten; dat voorts verzoekers zich ten onrechte erover beklagen dat zij geen kennis hebben gekregen van de argumenten van de gemachtigde ambtenaar;

dat het beroep en de redenen van het beroep hun immers werden ter kennis gebracht; dat verzoekers verzuimd hebben gebruik te maken van de door artikel 55, § 2, derde lid, van de wet van 29 maart 1962 geboden mogelijkheid op hun verzoek door de minister of zijn gemachtigde te worden gehoord; dat voorts verzoekers die het administratief dossier hebben kunnen inzien, de "onderzoeksmaatregelen (die) plaats (zouden) hebben gevonden tussen deze verklaring van hoger beroep en het bestreden besluit" niet aanwijzen;

Overwegende dat het derde middel in de mate dat het ontvankelijk is, niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op achtduizend frank, komen voor de helft ten laste van de eerste verzoeker en voor de helft ten laste van de nalatenschap van de tweede verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op zeventien juni 1900 achtennegentig,
door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M. VRINTS,	kamervoorzitter,
de HH.	J. BOVIN,	staatsraad,
	D. MOONS,	staatsraad,
Mevr.	A. EYLENBOSCH,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. EYLENBOSCH.

M. VRINTS.